Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 62/22
25.5.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници **тужиоца Организације произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С.,** са седиштем у Београду, ул. Масарикова бр. 5/19, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Владете Ковачевића бр. 2а, против **тужене АА** из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Татјана Љубисављевић, адвокат из Београда, ул. Јурија Гагарина бр. 134/10, ради дуга, одлучујући по жалби тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 30/19 од 22.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 25.05.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 30/19 од 22.04.2021. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 30/19 од 22.04.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.900,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке одржано је на снази решење о извршењу Другог основног суда у Београду И.Ив.бр. 503/15 од 30.11.2015. године у делу у коме је извршни дужник, овде тужена, АА из ... обавезана да извршном повериоцу, овде тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. из Београда исплати износ од 7.083,54 динара, заједно са законском затезном каматом

почев од 26.11.2015. године до исплате, као и трошкове извршног поступка у износу од 9.100,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом другим изреке укинуто је решење о извршењу Другог основног суда у Београду И.Ив.бр. 503/15 од 30.11.2015. године у делу у коме је извршни дужник, овде тужена, АА из ... обавезана да извршном повериоцу, овде тужиоцу, Организацији произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С. из Београда исплати законску затезну камату на износ од 7.083,54 динара почев од 19.06.2010. године до 25.11.2015. године. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 61.900,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднела тужена, побијајући је у ставовима првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 ... 18/2020), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужене посебно указује, јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење, које нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, у поступку контроле предузетничке радње Апотеке "..." АА предузетника, утврђено је да се у наведеном објекту јавно саопштавају фонограми, без претходно прибављене дозволе од стране тужиоца, као организације која је овлашћена за колективно остваривање права произвођача и интерпретатора, те је сачињен записник о извршеној контроли дана 20.05.2010. године у 12,15 часова. Дана 11.06.2010. године тужилац је издао рачун према коме је тужена у обавези да на име јединствене накнаде за 2010. годину исплати износ од 7.083,54 динара, заједно са ПДВ-ом са роком плаћања од 7 дана. Према подацима из АПР-а о регистрацији Приватне Апотеке "..." АА предузетник, је обављала делатност од 10.03.1994. године до 31.08.2011. године када је брисана из регистра АПР-а. Решењем Завода за интелектуалну својину од 11.05.2010. године усвојен је захтев за обнову дозволе тужиоцу почев од 14.04.2010. године на пет година.

Првостепени суд је, применом одредби чланова 117 и 127 Закона о ауторским и сродним правима у вези са чланом 460 став 4 Закона о парничном поступку, нашао да је тужена дужна исплатити тужиоцу износ од 7.083,54 динара, јер је без претходно прибављене дозволе од стране тужиоца јавно саопштавала фонограме (пуштана музика преко радио касетофана) у години 2010, па је у обавези да овај износ тужиоцу накнади, са законском затезном каматом од 26.11.2015. године, када је тужена пала у доцњу,

применом члана 277 ЗОО.

Приликом доношења одлуке, првостепени суд је, најпре, оценио истакнут приговор застарелости потраживања од стране тужене неоснованим, јер се, применом члана 371 ЗОО, примењује застарни рок од десет година на односе између правног и физичког лица, а који рок од дана испостављања рачуна 11.06.2010. године до дана подношења предлога за извршење и доношења решења о извршењу 30.11.2015. године није протекао. Даље, првостепени суд је оценио неоснованим приговор недостатка активне легитимације, јер је тужилац доставио решење Завода за интелектуалну својину од 11.05.2010. године којим је усвојен захтев тужиоца за обнову дозволе за обављање делатности колективног остваривања сродног права произвођача фонограма и уговор о пословној сарадњи у наплати јединствене накнаде између тужиоца и права интерпретатора чијим чланом 2 је изричито предвиђено да су уговорне стране сагласне да ће јединствену накнаду за произвођаче фонограма и интерпретаторе наплаћивати тужилац, из чега јасно произилази да је тужилац активно легитимисан у овој правној ствари. Најзад, првостепени суд је оценио истакнут приговор недостатка пасивне легитимације неоснованим из разлога што је тужена навела да је промена правне форме извршена из предузетничке радње у установу која није привредно друштво и на коју се не могу применити одредбе Закона о привредним друштвима, те како је извршено брисање предузетничке радње тужене из регистра привредних субјеката, то је након губитка својства предузетника тужена, као физичко лице, остала одговорна целокупном имовином за све обавезе које су настале у вези са обављањем делатности до тренутка брисања предузетника из регистра (31.08.2011. године).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд одлучио када је усвојио тужбени захтев и одржао на снази решење о извршењу, као ставом првим изреке, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у целости, као правилне, прихвата и овај суд.

Неосновано тужена у жалби истиче да првостепени суд није правилно оценио приговор недостатка пасивне легитимације, јер није оценио податак из АП регистра о датуму престанка обављања делатности Приватне Апотеке "..." 31.08.2011. године који се тиче разлога брисања, где је наведено: промена правне форме у установу. Ово из разлога јер тужена уз тврдњу да правно лице Приватна Апотека "..." АА предузетник, има правног следбеника здравствену установу променом форме у здравствену установу уписаној у регистар Привредног суда у Београду, није пружила суду доказе, јер уписан разлог пред Агенцијом за привредне регистре за податак престанка обављања делатности приватне апотеке, чији је предузетник АА, се не може утврђивати кроз разлоге престанка обављања делатности уписаног правног лица, већ је тужена била дужна доставити доказ о правном следбеништву и преласку права и обавеза приватне апотеке на друго правно лице, за које тужена тврди да постоји, иако није доставила доказ о регистрацији, фирми, седишту, упису у надлежан регистар за правна лица, а у корист истакнутог приговора недостатка пасивне легитимације, а што је била дужна, у смислу члана 231 ЗПП, да достави доказе за тврдње које је у току поступка истакла, што је у конкретном случају изостало, па је правилно првостепени суд нашао да истакнут приговор недостатка пасивне легитимације од стране тужене није основан.

Неосновано тужена истиче да из истих разлога би и приговор застарелости потраживања био основан, јер потраживања између правних лица застаревају у року од три године, а имајући у виду да је првостепени суд правилно нашао да се у конкретном случају ради о потраживању између правног и физичког лица за који је прописан рок застарелости од десет година, садржајем одредбе члана 371 Закона о облигационим односима. Право тужиоца да захтева наплату за коришћење фонограма има своју основу у члану 127 Закона о ауторским и сродним правима, а застарелост потраживања накнаде за неовлашћено коришћење фонограма се цени према члану 371 ЗОО, па предметно потраживање застарева у општем року застарелости од десет година, а који рок није прошао од дана настанка обавезе и издавања рачуна до дана подношења предлога за извршење и доношења решења о извршењу, а како то правилно закључује и првостепени суд.

Најзад, неоснован је и жалбени разлог тужене којим сматра да првостепени суд није правилно оценио истакнут приговор недостатка активне легитимације, из разлога што према члану 127 став 1-4 Закона о ауторским и сродним правима, који је ступио на снагу 24.12.2009. године, тужилац није био овлашћен да наплаћује накнаду која је предмет потраживања, јер није постојао закључен уговор о пословној сарадњи у наплати јединствене накнаде између интерпретатора и Организације произвођача фонограма, јер се рачун тужиоца издат 11.06.2010. године, као и записник о извршеној контроли од 20.05.2010. године односе на период пре закључења и објављивања Уговора о пословној сарадњи од 01.01.2011. године, од када се примењује (објављен у “Службеном гласнику РС” 03.07.2010. године).

Ово из разлога јер је одредбом члана 127 став 1, 2, 3, 4 и 5 Закона о ауторским и сродним правима, који је објављен у “Службеном гласнику РС” бр. 104/2009 од 16.12.2009. године и ступио на снагу 24.12.2009. године, а важећи у време извршене контроле, сачињавања записника и издавања рачуна од стране тужиоца, било прописано да произвођач издатог фонограма има право на накнаду за: емитовање и реемитовање фонограма; јавно саопштавање фонограма и јавно саопштавање фонограма који се емитује. Право на накнаду из става 1 произвођач фонограма може остварити само преко Организације за колективно остваривање ауторског и сродних права. Накнада из става 1 овог члана и интерпретаторска накнада из члана 117 тог закона наплаћује се од корисника у виду јединствене накнаде. Наплату јединствене накнаде врши једна организација, одређена уговором закљученим између Организације интерпретатора и Организације произвођача фонограма. Уговором из става 3 овог члана организације су дужне да одреде и: висину трошкова наплате јединствене накнаде и учесталост предаје дела јединствене накнаде другој организацији. Уговор се објављује о трошку организације у “Службеном гласнику РС”. Уколико Организација произвођача фонограма и Организација интерпретатора не закључе уговор из става 3 овог члана у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона, Влада ће на предлог министра надлежног за науку и технолошки развој одредити организацију која ће вршити наплату јединствене накнаде. Организација произвођача фонограма и Организација интерпретатора дужне су да заједнички одреде тарифу на начин одређен чланом 177 овог закона.

Тачни су наводи жалбе да није било закљученог уговора између Организације интерпретатора и Организације произвођача фонограма, а који према члану 127 став 3

Закона о ауторским и сродним правима представља услов за овлашћење тужиоца као Организације произвођача фонограма да накнаду за јавно саопштавање фонограма наплаћује. Тачно је да је достављен уговор о пословној сарадњи у наплати јединствене накнаде објављен у "Службеном гласнику РС" бр. 45/2010, 1/2011, 1/2013 и 2/2014, закључен након извршене контроле, сачињавања записника и издавања рачуна тужиоца према апотекарској радњи предузетника тужене. Међутим, тужилац је у току поступка доставио решење Завода за интелектуалну својину бр. 1049/10/2 од 11.05.2010. године којим је усвојен захтев за обнову дозволе за обављање делатности колективног остваривања сродног права произвођача фонограма Организацији произвођача фонограма Србије – О.Ф.П.С. (а овде тужиоца), те је ставом другим наведено да дозвола из става првог диспозитива решења се обнавља за период од пет година почев од 14.04.2010. године. Самим тим, тужилац је доказао активну легитимацију испуњењем услова из става 5 члана 127 Закона о ауторским и сродним правима којим је прописано да уколико Организација произвођача фонограма и Организација интерпретатора не закључе уговор из става 3 овог члана у року од шест месеци од дана ступања на снагу тог закона, Влада ће на предлог министра надлежног за науку и технолошки развој одредити организацију која ће вршити наплату јединствене накнаде. Тужилац је доставио доказ да му је решењем Завода за интелектуалну својину Републике Србије обновљена дозвола за обављање делатности колективног остваривања сродног права произвођача фонограма која се обнавља за период од пет година почев од 14.04.2010. године, којим је тужилац одређен као организација која ће вршити наплату јединствене накнаде, које решење је донето 11.05.2010. године, дакле, пре извршене контроле, сачињеног записника и издатог рачуна за уплату накнаде за јавно саопштавање фонограма за календарску 2010. годину, те је тужилац био активно легитимисан да од тужене исплату тражене накнаде потражује, што правилно закључује и првостепени суд.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужене и закључио да су без утицаја на законитост и правилност првостепене пресуде у ожалбеном делу, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјалано право у поступку доношења исте.

Из ових разлога, како првостепена пресуда у ожалбеном делу није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјаланог права, то је иста, применом члана 390 ЗПП, потврђена као у ставу првом изреке.

Међутим, по налажењу другостепеног суда, одлука садржана у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, а којом је одлучено о трошковима парничног поступка, је донета супротно одредби члана 153 ЗПП, јер су тужиоцу досуђени трошкови за састав три образложена поднеска иако из списа предмета произилази да је тужилац имао два образложена поднеска на шта жалба тужене основано указује. Тужиоцу сходно успеху у спору припадају трошкови за састав два образложена поднеска од по 9.000,00 динара, за приступ на два одржана рочишта по 10.500,00 динара и два неодржана рочишта по 6.000,00 динара, и за таксу на пресуду 1.900,00 динара, што укупно чини износ од 52.900,00 динара, по АТ и ТТ. Стога је, применом члана 401 тачка 3 ЗПП, преиначена одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке ожалбене

пресуде и одлучено као ставом другим изреке ове другостепене одлуке.

Како је тужена са жалбом успела незнатно у другостепеном поступку, то јој, сходно члану 153 ЗПП, не припада право на накнаду трошкова другостепеног поступка, те је, применом члана 165 ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке ове другостепене одлуке.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић